

On s'oculta Déu

En la discreció i en el silenci dels sacraments Jesús ens espera perquè li obrim lliurement la nostra ànima.

09/09/2021

Hi ha un gran enrenou a la muntanya de les Oliveres. A empentes hi han portat una dona que havia estat sorpresa amb un home que no era el seu marit. És fàcil imaginar el dolor de Jesús en pensar en el sofriment d'aquesta pobra dona i en la ceguesa d'aquests homes: Que poc coneixen el seu Pare Déu! En

realitat l'arrosseguen fins allà per parar una emboscada a Jesús: «Moisés en la Llei ens ordenà d'apedregar aquestes dones. I tu, què hi dius?» (*Jn 8, 5*). En el fons no els interessa la resposta; aquells homes, utilitzant les lleis de Déu, volen una justificació a la seva sentència personal ja dictada. Per això no seran capaços d'entendre el primer gest ple d'eloqüència que el Senyor els ofereix: «Jesús es va ajupir i començà a escriure a terra amb el dit» (*Jn 8, 6*). Després s'incorpora i, amb claredat, els diu: «Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra» (*Jn 8, 7*). I, al final, es torna a inclinar i escriure a la pols que hi havia als seus peus.

Accions i gestos discrets

En aquest passatge veiem que Jesús, tot i que es posa dret per parlar públicament, quan vol escriure alguna cosa que respongui

personalment a la vida d'aquella dona, ho fa inclinat a terra. Aquesta acostuma a ser la manera mitjançant la qual es comunica amb nosaltres: ajupit, amagat, com ocultant la seva divinitat en accions discretes i petits gestos. De vegades ens costa valorar *el que hi ha escrit a la terra*; en nombroses ocasions no som capaços de reconèixer-lo aquí. Allò passa tan desapercebut que l'evangelista ni tan sols ens ha explicat què va escriure Jesús. El Fill de Déu apareix a l'escena —de la mateixa manera com ho fa també a la nostra vida—, però no vol imposar la seva presència, ni la seva opinió, ni tan sols vol especificar de manera indubtable una interpretació correcta de la llei de Moisès, tal com li ho demanaven. Jesús «no va canviar la història obligant algú o a força de paraules, sinó amb el do de la seva vida. No va esperar que fóssim bons per estimar-nos, sinó que se'ns va donar

gratuïtament. I la santedat no és sinó custodiar aquesta gratuïtat».[1]

Potser moltes vegades ens hem preguntat per què Déu no es manifesta més clarament, per què no parla més alt. Segons com, fins i tot ens hem volgut rebel·lar davant d'aquesta manera seva de ser i ingènuament hem buscat *corregir-la*. Benet XVI ens prevenia davant d'aquella temptació i ens feia veure que es repeteix constantment al llarg de la història: «Cansat d'un camí amb un Déu invisible, ara que Moisès, el mediador, ha desaparegut, el poble demana una presència tangible, palpable, del Senyor, i troba en el vedell de metall fos fet per Aaron, un déu que es fa accessible, manipulable, a la mà de l'home. Aquesta és una temptació constant en el camí de la fe: eludir el misteri diví construint un déu comprensible, que correspongui als mateixos esquemes, als mateixos projectes».[2]

Desitgem no sucumbir a aquesta temptació. Ens agradaria meravellar-nos i adorar el Déu amagat en les situacions que vivim cada dia, en les persones que ens envolten, en els sagraments als quals acudim sovint, com la confessió i la santa Missa. Volem trobar Jesús en aquesta terra nostra en què escriu, amb la mà, paraules d'afecte i d'esperança. Per això li demanem de comprendre les seves raons per actuar d'aquesta manera, li preguem tenir la saviesa per valorar el misteri d'aquest respecte exquisit de la nostra llibertat. En l'escena evangèlica veiem que Jesús no s'enfada ni amb la dona que havia pecat ni amb els acusadors que li van parar una trampa. Es posa al mig d'ambdós i s'emporta les pedres, els crits, la condemna. Ens pot venir a la ment el que narra el llibre dels Reis quan ens diu que Déu no es troba en el vent fort que parteix les roques, ni en el terratrèmol, ni en el foc; Déu és un

murmuri de brisa suau. Allà el va trobar Elies i allà el volem descobrir nosaltres (cf. *1 R 19*, 11-13).

Quan sembla *massa vulnerable*

Pot passar que aquesta manera de ser de Déu ens inquieti. Podem pensar que aquest silenci fa molt fàcil que es trepitgin els seus *drets*, ens pot venir la idea que aquest mecanisme sigui massa arriscat, que el fa massa vulnerable. Efectivament, Déu ens ha donat un grau tan alt de llibertat que realment podem escollir els nostres camins, tan diferents els uns dels altres, utilitzant la voluntat auxiliada per la seva gràcia. Però si alguna vegada podem ofendre Déu, no és perquè ell sigui massa susceptible. Al contrari, és molt confiat, molt lliure en les relacions que estableix amb nosaltres. Pot semblar *fàcil* passar per sobre de l'amor que en realitat mereix, però això passa perquè ha volgut posar el

seu cor a terra perquè nosaltres hi trepitgem tou. El Senyor no pateix ni se sent ofès pel que això suposa per a ell, sinó pel mal que ens fa a nosaltres mateixos. A les dones que ploraven de camí al Calvari, Jesús els adverteix: «No ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills» (Lc 23, 28).

Tanmateix, el més sorprenent és que el Senyor no es queixa, no s'enfada, no es cansa. Fins i tot, si alguna vegada li hem deixat poc espai al nostre cor, no s'allunya *donant un cop de porta*. Déu sempre es queda a prop, sense fer soroll, com ocult en els sagraments, amb l'esperança que li tornem a permetre que s'allotgi plenament en la nostra ànima com més aviat millor.

És veritat que, com que Jesús ens ofereix una vegada i una altra el seu amor, poden ser moltes les vegades en què li fallem. Però a ell no el

preocupa com sigui d'immensa la nafra del seu cor si això la converteix en la porta perquè entrem i descansem en el seu amor. Déu no és ingenu i, per això, ens ha dit que ho fa amb molt de gust: «El meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera» (Mt 11, 30). Tanmateix, als homes tanta bondat ens pot sobrepassar i, fins i tot inconscientment, podem reaccionar amb certa descreença. Podem no arribar a comprendre la veritable magnitud d'aquest regal. En paraules de sant Josepmaria, pot passar que els homes «trenquen el jou suau, llencen la càrrega, meravellosa càrrega de santedat i de justícia, de gràcia, d'amor i de pau. Estan enrabiats davant l'amor, es riuen de la bondat inerme d'un Déu que renuncia a l'ús de les seves legions d'àngels perquè el defensin».

[3]

La proximitat de la confessió

Tornant a l'escena de la muntanya de les Oliveres, on havien parat una trampa a Jesús, podem veure que tot i que aquella dona no s'havia respectat a si mateixa, els seus acusadors no han estat capaços de reconèixer en ella una filla de Déu. Però Crist la mira d'una altra manera. Quina diferencia entre la mirada de Jesús i la nostra! «A mi, a tu, a cadascun de nosaltres, Ell ens diu avui: “t'estimo i sempre t'estimaré, ets preciós als meus ulls”».[4] Santa Teresa de Jesús, d'alguna manera, va experimentar sovint aquesta mirada divina: «Considero moltes vegades, Crist meu, amb quins ulls tan dolços i delitosos mireu el qui us estima i el qui Vós, Bé meu, voleu mirar amb amor. Sembla'm que una sola vegada d'aquest mirar tan suau a les ànimes que teniu per vostres és suficient com a premi de molts anys de servei».[5] La mirada de Crist no és candorosa, sinó profunda i, per això

mateix, comprensiva, plena de futur. «Sent com vas ser estimat quan no eres amable; sent com vas ser estimat quan eres matusser i lleig; abans, en fi, que hi hagués en tu alguna cosa digna d'amor. Vas ser estimat primer perquè et fessis digne de ser estimat».[6]

En el sagrament de la confessió comprovem que Jesús en té prou amb el penediment per creure fermament que l'estimem. En va tenir prou amb el de Pere i en té prou amb el nostre: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo» (*Jn* 21, 17). En apropar-nos al confessionari, en aquelles paraules i gestos que donen forma al sagrament, estem dient a Jesús: «T'he ofès de nou, he tornat a buscar la felicitat fora de tu, he menyspreat el teu afecte, però Senyor, saps que t'estimo». Llavors escoltem nítidament, com ho va fer aquella dona: «Jo tampoc no et condemno»

(Jn 8, 11). I ens omplim de pau. Si de vegades podem pensar que Déu ha pres poques *precaucions* per no ser ofès per nosaltres, encara més fàcil ens ho ha posat perquè siguem perdonats per ell. Un pare de l'Església posa aquestes paraules als llavis de Jesús: «Aquesta creu no és el meu fibló, sinó el fibló de la mort. Aquests claus no m'infligeixen dolor, el que fan és augmentar en mi l'amor per vosaltres. Aquestes nafres no provoquen els meus gemecs, el que fan és introduir-vos més a les meves entranyes. El meu cos en ser estès a la creu us acull amb un si més dilatat, però no augmenta el meu sofriment. La meva sang no és per a mi una pèrdua, sinó el pagament del vostre preu».[7]

Per tot això, desitgem ser molt fins amb aquesta delicadesa amb què ens tracta Déu. Ens preocupa la mera possibilitat d'abusar de tanta confiança. No ens agrada rebaixar el

que és sagrat, transformar-ho tan sols en una rutina per complir cada cert temps. El sagrament de la confessió s'ha guanyat amb la sang de Jesús i no volem deixar d'agrair-la, també amb els fets. Volem escoltar sempre aquest perdó diví, així que se'ns fa fàcil remoure qualsevol obstacle per saber-nos una altra vegada mirats i empesos cap al futur per Déu.

La Missa de Jesús és la nostra Missa

Sant Tomàs d'Aquino explica el valor que té la salvació obrada per Jesús al Calvari: «Crist, en patir per caritat i per obediència, va presentar a Déu una ofrena més gran que l'exigida com a recompensa per totes les ofenses del gènere humà».[8] I aquesta mateixa ofrena guaridora la podem oferir com si fos la nostra pròpia ofrena; Crist ens la regala cada dia en la celebració de

l'Eucaristia. Per això, a sant Josepmaria li agradava dir que és «“la nostra” Missa»,^[9] de cadascun de nosaltres i de Jesús. Que fàcil que és, si volem, ser corredemptors! Que fàcil que és canviar el curs de la història al seu costat!

Sant Agustí, en contemplar l'escena de l'evangeli que hem meditat, notava que «només dos s'hi quedaven: la miserable i la Misericòrdia. Quan tothom va marxar i la dona es va quedar sola, va aixecar els ulls i els va fixar en ella. Ja hem sentit la veu de la justícia; sentim ara també la veu de la mansuetud».^[10] Quina suavitat la de Jesús per convidar-la a la santedat. Ja no estarà sola en la seva lluita. Sempre sabrà que la mirada de Jesús l'acompanya. Una vegada que hem provat aquesta suavitat, no volem viure de cap altra manera: «T'he assaborit i em moro de gana i de set».^[11] Llavors és molt natural

tractar Jesús present en l'Eucaristia amb aquesta suavitat i respecte. No suposa cap distància, ni és mera educació o cortesia protocol·lària; és afecte veritable, fet de llibertat i d'admiració. Fins i tot en la manera d'apropar-nos a combregar, en el silenci davant del Sagrari o en les genuflexions pausades descobrim una oportunitat de correspondre a tant d'amor vessat per cadascú. No són més que mostres de la puresa interior que desitgem i que tantes vegades haurem demanat a la Mare de Déu resant la comunió espiritual.

En la santa Missa comprovem de manera especial que «quan Ell demana alguna cosa, en realitat està oferint un do. No som nosaltres que li fem un favor: és Déu qui il·lumina la nostra vida i l'omple de sentit».[12] Quantes gràcies ens agradaria donar a Déu per fer tan assequible la santedat! Així és fàcil veure'ns, com aquella dona, llançats cap a

l'esperança per Jesús: «Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8, 11). Aquesta és la millor notícia possible. Jesús l'ha convençut que el pecat no és inevitable, no és el seu destí, no és l'última paraula. Hi ha una llum fora del túnel que, en el nostre cas, arriba vigorosament a través dels sagraments. Ja ningú la condemna, per què s'hauria de condemnar ella a si mateixa? Ara sap que, enfortida per Jesús, pot tornar, fer feliç el seu marit, ser ella mateixa molt feliç.

Diego Zalbidea

.....

[1] Francesc, Homilia en la Missa de la Nit de Nadal, 24.XII.2019.

[2] Benet XVI, *Audiència*, 1.VI.2011.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 185..

[4] Francesc, Homilia en la Missa de la Nit de Nadal, 24.XII.2019.

[5] Santa Teresa de Jesús, *Exclamaciones*, 14.

[6] Sant Agustí, *Sermó* 142.

[7] Sant Pere Crisòleg, *Sermón* 108: PL 52, 499-500.

[8] Sant Tomàs d'Aquino, *Suma teològica*, III, q. 48, a. 2, co.

[9] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 533.

[10] San Agustín, *Tratado sobre el evangelio de San Juan*, 33, 5-6.

[11] Sant Agustí, *Confessions*, X, 38.

[12] Fernando Ocáriz, *Luz para ver y fuerza para querer*, ABC, 18.IX.2018.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/on-soculta-deu-
sagraments-confessio/](https://opusdei.org/ca/article/on-soculta-deu-sagraments-confessio/) (27/03/2025)